

skulle yde lån – rente- og afdragsfrit i 35 år – til nybyggerier på størrelsen af den sparede arbejdstøshedsunderstøttelse for hver ellers arbejdsløs, der kommer i gang med nybyggerarbejdet. Det sikre ved den slags projekter er statsudgiften. Men ingen kan fastlægge, om det pågældende arbejde eller andet ikke var blevet udført alligevel – måske af en anden håndværksmester. Og det vil så igen betyde, at ordningen vil bide sig fast og ingen gå i gang med at bygge uden at sørge for at opfylde betingelserne for de 35 års rente- og afdragsfri lån. Den afgørende sygdomsbacille bag Den Danske Syge – de alt for store offentlige udgifter – vil altså blive styrket og konsolideret, når slige projekter tænkes igennem. Mange års kvaksalverlovgivning har skabt alt for mange forvridninger i det danske erhvervsliv og på det danske kapitalmarked. Mere af den slags vil gøre arbejdet yderligere svært for os fremskridtsfolk, der til sin tid skal sørge for helbredelsen fra samfundsdødelæggesen.

Skal man overhovedet – med sandheden i behold – sige noget pænt om regeringens beskæftigelsesplaner, kan det ikke række videre, end at de er teoretikerudspekuleret i et elfenbenstårn uden gnist af føling med det virkelige liv og uden evne til at tænke mere end ét led frem i den udvikling, som ordningerne udløser. De er konkurrenceforvridende i anden potens – nemlig således, at kræfterne sættes ind i konkurrencekampen på at udspekulere, hvordan man fiksest kan indynde sig hos de bestemmende nævn og myndigheder, så man kan kombinere så mange tilskudsordninger som muligt i stedet for på, hvordan man med mindst ressourceforbrug kan producere de bedste varer.

Aukenisterne forvandlede Danmark til en socialistisk fattiggård. Fordi skatteyderfinansiering overklipper velstandens hovedpulsåre mellem produktion og markedsmechanismebetings rentabilitet.

Forfærdelighederne forværredes da Aukens efterfølgere kraftigt øgede skatteplyndringen.

Det er dybt tragisk, at den danske offentlighed bliver så groft vildledt af sine medier, at der ikke er almindelig forståelse for, at indholdet af folketingsflertallets politik er at kaste hundredtusinder af danske på lossepladsen.

II. Kravene i grundlovens § 75 opfyldes bedst ved tilvejebringelse af et sundt økonomisk grundklima for arbejdslivet i Danmark, så enhver, der ønsker at sætte noget ind på det, også i løbet af få dage kan skaffe sig et stykke arbejde. Fremskridtspartiet har gang på gang i enkeltheder redegjort for, hvordan en alle-i-arbejde-politik helt præcist skal udformes. Eksempler findes i det materiale, som der henvises til i bilaget til nærværende lovforslag.

Arbejdsløsheden skyldes ikke, at der er noget i vejen med de arbejdsløse. Fejlen ligger ene og alene hos det folketingsflertal, som har undladt at se i øjnene og konsekvent handlet efter, at det, at vi har arbejdsløshed i Danmark simpelthen er termometeret, som måler, at arbejdsomkostningerne i vort lilleputland er for høje målt med det internationale konkurrencelivs alen. Altså sladrer det aktuelle arbejdsløshedstal præcist om, hvor meget for svag Folketingets indkomspolitik har været. Fordi folketingerne er faldet for slendriansnakken om, at lønforhandlingerne skal overlades til de magtfulde organisationer, som med et demagogisk udtryk kaldes »parterne selv«.

Kun ved at prisen på arbejde sættes tilstrækkeligt ned, udryddes arbejdsløsheden. Jo billigere arbejdskraft kan købes, des flere erhvervsprojekter vil være rentable. Sådan er markedsmechanismenaturlovens selvregulering. Og den er det lige så dumt at søge at komme uden om, som det er at negligere for eksempel tyngdeloven, klimaforhold eller andre naturgivne livsforudsætninger.

LO's – og dermed de otte folketingspartiers – store fejlsyn er troen på, at lilleputlandet Danmark kan tillade sig et omkostningsniveau ude af trit med omverdenen. Var vore omkostninger tilstrækkeligt meget lavere, havde vore priser også ligget på så lavt et niveau, at vi kunne sælge tilstrækkeligt mange danske varer til, at produktionen af dem fuldt ud ville beskæftige al dansk arbejdskraft.

Arbejdsløshed – ud over folk på vej fra eller til andre arbejdspladser (maksimalt 30.000 ad gangen) – skyldes, at prisen på arbejdskraft er så høj, at firmaernes efterspørgsel efter arbejdskraft er mindre end udbuddet. Sættes prisen ned, vil der komme balance. Bliver prisnedsættelsen tilstrækkelig stor, tipper forholdet over. Der bliver større efterspørgsel end udbud. Altså overbeskæftigelse.

Så snart Folketinget tilpasser de danske omkostningers størrelse til, hvad priserne på verdensmarkedet kan bære, er der så uendeligt med salgsmuligheder for danske produkter, at den danske arbejdsløshed forsvinder som dug for solen.

Modsat for eksempel store lande som USA, England og Tyskland er vi blot en mikroskopisk dråbe i verdenshelheden. Det lille fnug på globusen. Danmark kan mangedoble produktionen, uden at det ænses i ulandet. Men i det hele er forskrækkelsen for handelskrisereaktioner stærkt overdrevet. Se blot på stormagten Japan, der nok gang på gang trues af misregerede lande, men som alligevel uanfægtet opretholder den fulde beskæftigelse. Fordi Japan sørger for et tilstrækkeligt lavt omkostningsniveau. Det samme har småstater som Schweiz og Østrig gjort i lange perioder.